

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ «БОРИСТЕН»
ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 9 (133) 2014

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ ОСВЯТИВ ХРАМ НА ЧЕСТЬ СВЯТОГО ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ НА ТЕРИТОРІЇ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ 101 БРИГАДИ

18 вересня 2014 року Святійший Патріарх Філарет відвідав військову частину у столиці, де базується 101 окрема бригада охорони Генерального штабу Збройних сил України та освятив там військовий храм.

Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Костянтин Лозинський, перший проректор Київської православної богословської академії протоієрей Олександр Трофимлюк, головний військовий священник Київського гарнізону протоієрей Тарас Мельник, протоієрей Петро Бойко, протоієрей Роман Маланяк.

Під час богослужіння Святійший Патріарх та духовенство помолилися здоров'я і збереження життя воїнів 101 бригади, що боронять незалежність України на Донбасі.

За богослужінням молилося командування та особовий склад 101 окремої бригади, зокрема командир бригади полковник Микола Швець, заступник командира військової частини підполковник Віктор Терлецький.

Богослужіння прикрасив спів хору студентів Київської православної богословської академії.

Опісля освячення Святійший Владика звернувся до військових з архіпастирським словом. Патріарх Філарет привітав особовий склад бригади з освяченням храму та зазначив, що Православна Церква за кожним богослужінням молиться за воїнів, адже обравши для себе таке служіння і життєвий шлях, людина свідомо готова покласти своє життя за державу та співвітчизників.

Патріарх Філарет нагородив орденами та медалями святого Юрія Переможця: командира 101 окремої бригади полковника Миколу Швеця, заступника командира військової частини підполковника Віктора Терлецького, підполковника Олександра Біляєва, майора Олександра Хоменка, майора Андрія Митченка, які найбільше спричинилися до будівництва військового храму. Солдатів бригади, які долучилися до будівництва та прикрашення храму, Святійший Владика відзначив Благословенними грамотами.

Начальник військової частини полковник Микола Швець подякував Святійшому Патріарху Філарету за архіпастирський візит до військової частини та зазначив, що день освячення бригадної каплиці стане ще одним важливим святом у історії військової частини поруч із днем її заснування. Від імені командування бригади полковник Швець нагородив Святійшого Владика подякою та пам'ятним нагрудним знаком.

ПАТРІАРШЕ БОГОСЛУЖІННЯ У ДЕНЬ СВЯТА РІЗДВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

21 вересня Православна церква святкує Різдво Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії. Також сьогодні Церква вшановує ікону Софії, Премудрості Божої, яка перебуває у Київському Софійському соборі.

Напередодні святкового дня в суботу ввечері, 20 вересня 2014 року, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив у столичному кафедральному соборі святого рівноапостольного князя Володимира Великого Всенічне бдіння. Разом з духовенством собору наприкінці вечірнього богослужіння Патріарх звершив чин Поліелею, під час якого освятив хліб, вино, пшеницю та елей. Освячені символічні плоди були роздані вірним під час читання канону свята Різдва Богородиці, коли Святійший Владика помазував освяченим елеєм.

Також під час Всенічного богослужіння Патріарх звершив постриг у читця аспіранта КПБА Василя Бурки та чин хіротесії в іподиякона над ним же.

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ БЛАГОСЛОВИВ ДОБРОВОЛЬЦІВ БАТАЛЬЙОНУ «МИРОТВОРЕЦЬ» НА ЗАХИСТ БАТЬКІВЩИНИ ТА ОСВЯТИВ БРОНЕАВТОМОБІЛЬ

28 вересня 2014 року, опісля освячення Хрестовоздвиженського храму села Жорнівка, Святійший Патріарх Філарет, на прохання військовослужбовців добровольчого батальйону спецпризначення МВС «Миротворець», благословив їх на повернення до зони Антитерористичної операції для захисту Батьківщини.

Добровольці розповіли про ситуацію на Донбасі. Зокрема, військовики які вийшли живими з так званого «Іловайського котла» розповіли Святійшому Владиці обставини бою. Хоча захисники Вітчизни з батальйону «Миротворець» пережили нещодавно важкі бої, запевнили Святійшого Патріарха, що вже за кілька днів зголошуються повернутися на Донбас, адже не можуть бути вдома, коли окупант захоплює українські міста та мучить мирних мешканців.

Також Патріарх Філарет освятив вантажний броневавто-

мобіль, який власноруч і за власний кошт сконструювали мешканці села Жорнівка, що на Київщині у подарунок для своїх односельців, які борються за незалежність України у лавах «Миротворця».

Предстоятель Київського Патріархату зазначив, що пишеться такими українцям і впевнений, що поки є громадяни, які готові жертвувати собою - доти Україна є непереможна. Також Архіпастир побажав воїнам гідно виконувати свій подвиг та повернутися з перемогою живими додому. Святійший Патріарх зазначив, що за таких людей Церква підносить постійні молитви.

Разом з Патріархом Філаретом також молились митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній та духовенство Києво-Святошинського благочиння.

ВЛАДИКА СИМЕОН ВІДВІДАВ ЗОНУ АТО

29 вересня 2014 року Преосвященний єпископ Дніпропетровський і Криворізький Симеон відвідав військову частину в зоні АТО, яка святкувала 53-тю річницю з початку свого існування.

У цій поїздки владика супроводжували: головний військовий священик Дніпропетровської єпархії прот. Дмитро Поворотний, прот. Олександр Чечель та прот. Василій Максимович.

Урочистості розпочалися з молебню за Україну, її вірних синів і дочок, який очолив владика Симеон.

Наприкінці молитви Архіпастир привітав командира військової частини, воїнів України із святом і подарував ікону св. вмч. Юрія Переможця.

Також Преосвященний владика Симеон нагородив військову частину, яка захищає нашу неньку Україну Благословенною грамотою.

Духовенство після слова архієрея роздало різні подарунки воїнам, які зібрали у храмах Дніпропетровської єпархії УПЦ Київського Патріархату, найціннішими були – дитячі малюнки для військових.

ВІДВІДАННЯ БІЙЦІВ БАТАЛЬЙОНУ «ШАХ- ТАРСЬК» У ЗОНІ АТО

З благословення архієпископа Тернопільського, Кременецького і Буцацького Нестора голова єпархіального відділу духовно-патріотичного виховання у Збройних Силах та інших військових формуваннях України прот. В'ячеслав Кізілов відвідав бійців батальйонів «Шахтарськ» та «Збруч», в яких несуть службу тернопільські вояки.

Під час тижневого перебування у місці дислокації батальйону «Шахтарськ» звершувалися Божественні літургії, молеб-

ні, акафісти; освячені натільні хрестики та віськове спорядження. Були здійсненні чисельні таїнства Сповіді, що було вкрай необхідне для бійців у зоні АТО.

Слова щирої подяки від бійців батальйону прозвучали за листи підтримки, написані учнями школи допризовної підготовки м. Тернополя. Відчувалось, що потреба у молитовному спілкуванні є нагальною та гострою.

Волонтери, що організували поїздку, старший капелан та бійці, що відправлялись у відпустку, на зворотній дорозі відвідали дороги та пам'ятні їхнім серцям місця на Майдані у Києві, де вшанували пам'ять загиблих патріотів та поклали квіти героям «Небесної Сотні».

прот. В'ячеслав КІЗІЛОВ
Голова єпархіального відділу духовно-патріотичного
виховання у Збройних Силах та інших військових форму-
ваннях України

ПОХОРОН ЗАГИБЛО- ГО ВОЇНА-ГЕРОЯ СТЕ- ПАНА СТЕФУРАКА

26 вересня 2014 року в селі Топорівці, Городенківського благочиння, відбулось прощання із загиблим бійцем Добровольчого Українського Корпусу Правого Сектору 19-річним

Початок на 3 стор.

Степаном Стефураком, який загинув 22 вересня під час бою в селищі Піски під Донецьком.

Перед цим, 25 вересня, прощання із загиблим воїном відбулось в Тернопільському технічному університеті, де навчався загиблий герой та в м. Городенка, де в місцевому Палаці Культури, була відслужена Панахида й тіло загиблого воїна було відправлено до рідного села Топорівці.

В центрах сіл Чернятин та Торговиця діти та дорослі встеляли дорогу квітами, віддаючи таким чином шану подвигу юного воїна. Ввечері цього дня в батьківському домі був відслужений Парастас, який звершив настоятель Храму Успіння Пресвятої Богородиці с. Топорівці митр. прот. Михайло Никифорук.

26 вересня 2014 року, в п'ятницю, відбувся Чин Похорону, який з благословення Керуючого Коломийською Єпархією Преосвященного Єпископа Коломийського і Косівського Юліана очолив благочинний Городенківського благочиння митр. прот. Богдан Мороз. Йому співслужили: настоятель Храму Різдва Пресвятої Богородиці с. Торговиця митр. прот. Іван Макулович, настоятель Храму Успіння Пресвятої Богородиці с. Топорівці митр. прот. Михайло Никифорук, настоятель Храму Архістратига Михаїла с. Вікно митр. прот. Мирослав Ніньовський, настоятель Храму Преображення Господнього с. Олієво-Королівка митр. прот. Богдан Войтишин, настоятель Храму Вознесіння Господнього с. Сороки та Храму Різдва Пресвятої Богородиці с. Слобідка прот. Микола Кравчук, настоятель Хра-

му Різдва Пресвятої Богородиці с. Рашків прот. Іван Осадчук, настоятель Храму Архістратига Михаїла с. Виноград прот. Іван Мороз, священник Храму Різдва Пресвятої Богородиці с. Торговиця прот. Ігор Івасютин.

На батьківському подвір'ї з прощальним словом звернувся настоятель парафії митр. прот. Михайло Никифорук, в якому наголосив на великій жертвовності й любові до своєї Батьківщини загиблого воїна-героя Степана. Після чого велелюдна скорботна похоронна процесія вирушила до Храму Успіння Пресвятої Богородиці. Протягом усієї дороги по обидві сторони на колінах стояли діти із запаленими лампадками та заплакані односельчани.

У Храмі був відслужений Чин Похорону, після якого зі словами проповіді до присутніх звернувся благочинний Городенківського благочиння митр. прот. Богдан Мороз, який, також, передав щирі співчуття від Преосвященного Владика Юліана батькам, рідним та побратимам загиблого Героя.

Також на церковному подвір'ї зі словами співчуття рідні виступили Керівник Городенківської Районної Адміністрації Мельничук Василь Іванович, сільський Голова села Топорівці Федорук Іван Васильович, та заступник директора школи Сливчук Леся Андріївна.

Після цього сумна похоронна процесія вирушила на сільське кладовище, де біля могили Січовим Стрільцям було поховано тіло загиблого Героя Степана Стефурака.

ПРОПОВІДЬ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННОГО МИТРОПОЛИТА ДИМИТРИЯ У НЕДІЛЮ 16-ТУ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ, ПІСЛЯСВЯТО ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЧОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

Всечесні отці!
Отче-настоятелю!
Дорогі брати і сестри!

Найперше я хотів би всіх вас привітати зі святою неділею, шістнадцятою неділею після П'ятидесятниці, а водночас і з великою подією у житті вашої громади – освяченням цих прекрасних розписів, які милують наше око.

Легко мені сьогодні розпочати проповідь, адже мабуть багато хто бодай би невільно, але все ж задумувався над тим, як співвідноситься талант того, хто розписував цей храм, зі сьогоднішньою Євангельською притчею про таланти.

Коли ми роздумуємо над цією притчею, то, звісно, найперше думається про земне. Талант – грошова одиниця часів Ісуса Христа, і ось Господь через притчу про талант як грошову одиницю хоче донести до нас думку про те, що як гроші в нашому земному житті наполегливо працюючи можемо ми примножувати і зростати соціально, так само можемо ми зростати й духовно, дбайливо використовуючи всі ті добрі якості і вміння, які дарував на Творець. І як ніхто не хоче бідувати і поневірятися світами, так само і навіть у рази сильніше повинні ми прагнути духовно багатіти, щоби здобути вічне блаженне життя. Ми можемо заробляти гроші працюючи, а можемо жити розгульно і витратити все до останньої копійчини й опинитися на найнижчих соціальних щаблях; так само ми можемо утверджуватися в добрі, розвивати свої чесноти, а можемо скотитися на самісіньке дно ями гріха.

Через цю притчу ми, дорогі брати і сестри, дізнаємося, що всі люди на світі різні. Це повинно бути для нас цілком зрозумілим. Навіть беручи до уваги найвищі Дари Святого Духа, бачимо, що одних Бог творив апостолами, інших – пророками, ще інших – святителями,

преподобними, мучениками тощо. Невипадково Церква навіть святих людей розділила, бо кожний із них отримував різні таланти, різні Дари Святого Духа, і навіть однакових талантів кожний із них отримував неоднакову кількість. Щоправда у відповідності до цього Бог і вимагає від одних найменше, що тільки може вимагати, а від інших вимагає дуже багато і багато випробовує.

Так і ми всі, дорогі брати і сестри, різнимось. Зрештою несхожість наших душ, наших духовних талантів можна зрозуміти, споглядаючи несхожість наших тіл: навіть родичі й ті подібні один на одного лише частково.

Так само ми не схожі за своїм соціальним становищем, за своєю освітою, за своїм покликанням у житті. Наприклад, одна молода людина здатна здобувати вищу освіту, іншій це дуже важко, іншій взагалі не під силу, а ще іншій просто непотрібно. Одні здобувають творчі і наукові професії, інші – робочі. Але всі ми маємо свій дарований Богом талант. Цей талант має і столяр, і лікар – кожний має, але у кожного він свій. Не можна сказати, що будівельник не має таланту. Має! Адже він будує величні будівлі і це не під силу кожному з нас.

Таким чином зрозумівши, що всі ми маємо певні таланти, треба зрозуміти і те, що наш святий обов'язок – використати їх, скористатися ними, щоби реалізувати себе і принести користь нашому оточенню, нашим ближнім. А якщо не використовуємо талант – то закопуємо його і приймаємо осудження від Бога.

Смисл цієї Господньої притчі у тому, що отримані таланти ми повинні примножувати і водночас ділитися зі своїми ближніми, тобто звершувати у своєму житті служіння через свій талант. Таким чином ми бачимо, що Господь як Творець й у своє творіння закладає завдатки до творіння. Будучи подобою Бо-

жою і прагнучи придбати у собі також і Його образ, ми повинні також продовжувати Його творчий акт. Як? Найперше, творячи добро, творячи благо навколо себе через свій талант.

Ми часто говоримо про те, що ось один має талант будувати, другий – малювати, третій – майстерно володіє словом, четвертий – розуміється у політиці, п'ятий – має управлінський хист, – до безмежності можна перелічувати різноманітні Дари Святого Духа, таланти, але всі вони, дорогі брати і сестри, повинні бути застосовані на служіння ближньому.

У цьому нам завжди допомагає любов, Божественна любов, яка всім у цьому світі керує і все животворить. Без любові ми можемо злукавити так, як той чоловік, що отримав один талант, але був незадоволений цим і, не бажаючи розвивати його і примножувати, закопав у землю.

Біймося привласнювати отримані в дар таланти. Адже відомо, буває так, що людина бажає чогось навчитися, підходить до того, хто володіє цим бажаним для неї талантом, і чує у відповідь: а навіщо це тобі?! Устами такої людини говорить заздрість і себелюбовство, вона боїться, що хтось може її в чомусь перевершити, зовсім не роздумує над тим, що має можливість зробити добру справу. Така людина також уподібнюється до того, що закопав отриманий талант, і доля її визначена Христом: плач і скрегіт зубів (Мф. 25:30).

Невипадковими словами Христос і завершує притчу: хто має вуха, нехай слухає (Мф. 25:30). Нехай уважно слухає слово Господнє і дослухається до нього, тому що все у цьому світі минається, тільки слова Євангелія, Святого Писання не минаються, завжди правдиві і дієві.

Продовження на 6 стор.

ПРОПОВІДЬ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННОГО МИТРОПОЛИТА ДИМИТРІЯ У НЕДІЛЮ 16-ТУ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ, ПІСЛЯСВЯТО ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЧОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

Початок на 5 стор.

Ми всі, дорогі брати і сестри, переживаємо зараз непростий час, дуже навіть складний час, і навіть ця сьогоднішня притча у цей час стає як ніколи актуальною і насущною. Що я маю на увазі? Візьмімо до прикладу Євромайдан – всі ми, використовуючи свої знання і вміння, набути завдяки нашим талантам, допомагали, як могли, нашим ближнім – борцям за правду: хтось лікував, хтось годував, хтось допомагав транспортом чи грошима. Тепер же всі ми допомагаємо нашому українському війську і готові, мабуть, все віддати, щоби на нашій землі був мир і спокій.

Ми молимося за це за кожним богослужінням, і молитва, повірте, вона є сильнішою за будь що, за будь ворожу силу, особливо, коли вона є молитвою любові і співстраждання. Адже ж ми зі слізьми просимо Пречисту Богоматір, її Сина Господа нашого Ісуса Христа про утвердження на нашій землі миру і спо-

кою. І вірте, наша молитва буде вислухана.

Наші душі бентежаться, зло переживається через вінці чаші нашого терпіння, не можемо знайти собі місця, не можемо знайти тривалої втіхи, тому що кожного разу, як тільки ми почуємо про мир і спокій, відразу на наступний день знову війна, знову стрілянина, знову жертви. Нам хочеться, щоби все це припинилось. Але можливим це стане тільки тоді, коли між нами запанує любов. Нехай же ця справжня нелукава жертвна співстраждальна любов, яка виплекується у церковних громадах і яка сьогодні все більше шириться у суспільстві, запанує врешті-решт по всій Україні!

Ось учора ми святкували Воздвиження Чесного і Животворчого Хреста Господнього, згадували історичну подію, коли імператор Константин фактично зробив християнство державною релігією, визнаною у всьому імпер-

ському-римському світі. Не можна не згадати тут і про знамення хреста, що побачив він перед черговим своїм військовим походом, і почутий ним із неба голос: цим переможеш! Імператор повірив голосу Божому і переміг.

Тож і нам, дорогі брати і сестри, у житті належить бути не просто християнами, але ще й хрестоносцями. Піднесімо свої хрести вгору і скажімо всі разом: цим ми переможемо всякого ворога і супротивника: як у наших серцях і душах, так і видимого ворога, який неправдиво виступає проти нас. Амінь!

Нехай Божа благодать завжди спочиває над нами!

(проповідь виголошена після завершення Божественної Літургії у Різдобогородичному храмі м. Львова у неділю 16-ту після П'ятидесятниці, після Воздвиження, післясвятю Воздвиження, 28 вересня 2014 року Божого)

Церква.info

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ: «ЯКБИ В УКРАЇНІ БУЛА ПОМІСНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА, МИ Б НЕ МАЛИ ТИХ ПОДІЙ, ЯКІ Є СЬОГОДНІ НА ДОНБАСІ»

У вересні з триденним візитом до Львова завітав Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Нагадаємо, що у рамках візиту Патріарх Філарет взяв участь у святковому Богослужінні біля цілющого джерела у присілку Заглина (Жовківський р-н), освятив храм на честь першовірховних апостолів Петра та Павла у селі Давидів (Пустомитівський р-н), а також зустрівся з міським головою Львова, з вірянами Львівсько-Сокальської єпархії та відвідав книжковий Форум. Попри свій щільний графік Його Святість дав бліц-інтерв'ю для сайту «Духовна велич Львова».

– Ваша Святосте, насамперед хотілося б почути Ваші враження від перебування у Львові. Якою Ви бачите роль нашого міста у новітній українській історії, релігійному середовищі, зокрема після останніх подій?

– У Львові я вже не вперше. Приїжджаю до міста ще з 1966 року. Тому у релігійному значенні Львів, як і вся Галичина, – це надзвичайні центри, оскільки саме тут сконцентровані побожність і висока духовність. Такої релігійності, яка є на Гали-

чині і Волині, – ми не спостерігаємо, на жаль, поки що в інших регіонах нашої держави, зокрема на Сході. Друге – і це вже в історичному контексті – Львів вболіває не лише за Галичину, а й за всю Україну. Це, зокрема, можна зрозуміти на конкретних прикладах. Ми бачили чимало львів'ян на Майдані, які захищали принципи демократії, виступивши проти режиму Януковича. Тепер же ми спостерігаємо за львів'янами вже у військових добровольчих батальйонах, вони захищають територіальну цілісність нашої держави на Донбасі. Тому планка патріотизму у Львові не на словах – висока.

– Ми з Вами вже торкнулися теми Майдану та останніх подій, оскільки сьогодні не говорити про важку ситуацію в Україні просто неможливо. Безумовно, перемога буде за нами, проте духовні наслідки війни очевидні – чимало військових повернуться додому з потребою відновлення внутрішніх сил і з бажанням подолати страшні спогади пережитого. Яким чином суспільство і Церква зокрема можуть долучитися до подолання цієї душевної кризи?

– Події, які відбуваються на Донбасі, сколихнули всю Україну. Тому це спонукало до мобільності і прагнення захисту, оскільки всі регіони створюють добровольчі батальйони військових. Якщо гіпотетично поглянути у майбутнє, то смерть і страждання, з якими ми зараз стикаємось, приведуть до позитивних результатів. Через це загальне горе Україна міцно об'єднується. Звичайно, що все не у наших руках, а у Божих. Саме Він через страждання і смерть приводить до кращого. Візьмімо до уваги два такі фактори. По-перше, зараз, насамперед у молоді, зник страх перед смертю. По-друге, сам український народ у рамках цих подій виявив милосердя і співчуття до людського горя. Скажімо, переселенців зі сходу, які потребують притулку, приймають у всіх регіонах. Окрім того, майже у кожному куточку країни збирають гуманітарну допомогу, продукти харчування, одяг, ліки, спорядження. Тому така спільна дія всього народу є виявом людської гідності, співстраждання, а церковною мовою – любові до ближнього і Батьківщини.

Як може Церква допомогти реанімувати духовно українське суспільство? Божественна благодать зцілює будь-які рани, душевні – перш за все. Я також відчуваю рани Другої Світової війни. Але Господь своєю благодаттю вилікував їх. Так і у цьому випадку – все залишиться у пам'яті, проте вже не болітиме так, як зараз. Бо Господь оздоровлює тоді, коли бачить виявлення любові до свого ближнього і співчуття. Росія сконцентрувала у цій війні свою увагу на зброї, проте не врахувала велич українського духу, який набагато сильніший за дух російських найманців. Адже вони воюють за гроші, а наші солдати вмирають через любов до рідної землі. Тому єдність – наша панацея у подоланні цього душевного болю.

Коли говоримо про рани, то розуміємо, що вони присутні не лише у нашому суспільстві, але також і у релігійних спільнотах – це чимало непорозумінь і за давних конфліктів. Якими Ви, як Глава Церкви, бачите ліки від цих ран, щоб Майдан був ще одним ґрунтом для діалогу між нашими Церквами?

Як і у ситуації із суспільством, так і у міжконфесійному діалозі буде позитивний прогрес. Ми вже бачимо його, коли ві-

ряни УПЦ Московського Патріархату переходять до Київського Патріархату. Чому відбувається цей перехід? Тому що вірні бачать підтримку зі сторони Церкви на Майдані, зокрема ми пригадуємо листопадові і пізніші події у Михайлівському соборі. Це і був взірць співстраждання з народом. Храм був і лікарнею, і притулком для гнаних студентів. Тому людям потрібно розуміти цю підтримку. Важливо, що процес переходу розпочався не зверху, не з єпископату, священників, а від простих прихожан.

– Наскільки, на Вашу думку, цей перехід є корисним і правильним для Церкви загалом?

– Перехід є корисним, оскільки він призведе до об'єднання всього Православ'я у єдину Церкву. Бо якби в Україні була Помісна Православна Церква, ми б не мали тих подій, які є сьогодні на Донбасі. Церква б цього не допустила, адже виховувала б своїх віруючих у любові до Батьківщини. Наприклад, у тих регіонах, де є присутньою УПЦ КП або була у міцній єдності з УГКЦ провокації чомусь не відбувалися.

– І насамкінець – про приємне. У рамках візиту до Львова Ви взяли участь у щорічному книжковому Форумі. Ваші враження і поради, що варто було б читати зараз, коли особливо є відчутним брак духовних сил?

– Перше враження – це здивування від такої великої кількості книг (Усміхається – Ю.Л.). Друге – величезний інтерес українців до книги під час цього заходу. Знаєте, книга – це духовне явище, тому її важливо читати завжди, особливо у стані війни. Безумовно, я б порадив читати духовну літературу, бо саме там кожен може знайти відповіді на запитання сьогодення. У нашій Церкві ми наразі закінчуємо переклад книг Святих Отців українською мовою. Тому сподіваюсь, що скоро представимо свою книжкову виставку. Хочу сказати, що саме ці праці є моїми улюбленими, їх варто читати системно і сукупно, не лише обирати собі якийсь один святоотцівський текст, оскільки ця святість і глибина, вміщена у слові, здатна впливати на душу!

Розмовляла
Юліана Лавриш

ВІЙНА НЕ СТАЛА НА ЗАВАДІ ДОПОМОЗІ УКРАЇНЦІВ З США СИРОТАМ В СІЧЕСЛАВІ

Вже не один рік редакція бюлетеня „Наша Церква – Київський Патріархат” стала таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади потребуючим в Січеславі. За цей час зроблено вже чимало для добра. Нині коли московські окупанти плундрують рідну землю, знущаються з наших людей, намагаються знищити все українське і провадять фактичний геноцид корінної нації – така допомога особливо потрібна та глибоко символічна.

Нещодавно редакція нашого бюлетеня доручила поважну допомогу в сиротинці у Січеславі. Це стало можливо завдяки родині Марусі та Івана Гнип, пані Лідії Шаєнко (в пам'ять померлого чоловіка Петра Шаєнка), АЛЛІ ЧЕРНИЙ, СУЛКІВСЬКІЙ МАРІЇ, ПОДРУЖЖЮ ОЛЬГИ ТА ВАСИЛЯ КАРПЕНКО, ПАНУ БОГДАНУ ЧУЛОВСЬКОМУ з США. Незважаючи на довгі роки життя в еміграції ці люди сповна розуміють потреби земляків в Україні. Своїм добродійним вчинком - ми певні ці добродійці заохотять й інших щирих людей для допомоги нещасним в Січеславі. Особливо вихованцям сиротинцю, для яких війна в Україні особливо тяжке випробування.

Влас. Інформ.

ТАКІ ДІТИ ОСОБЛИВО ЦІНЮЮТЬ
ЛЮДСЬКУ ДОБРОТУ ТА УВАГУ

ГЛАВА УГКЦ ПІДСУМОВУЮЧИ ВІЗИТ ДО АВСТРАЛІЇ: ЛЮДИ ХОТІЛИ ПОЧУТИ, ЩО НАШ УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ МАЄ ПОТУЖНУ ПЕРСПЕКТИВУ

З 17 по 30 вересня Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав (Шевчук) здійснив душпастирський візит до Австралії. За час свого перебування на континенті він встиг відвідати більшість парафій УГКЦ: у Перту, Мельбурні, Ардрі, Джилонгу, Аделаїді, Вудвілі, Канберрі, Квінбіяні, Сідней, Брісбені.

У Мельбурні і Сідней Блаженніший зустрічався з молоддю та дітьми, мав зустрічі з інтелігенцією. Також завітав до дому призначеного для українців похилого віку. У столиці Австралії Глава Церкви мав зустріч у будинку Парламенту з представниками влади та опозиції країни. На кожній зустрічі, як він сам сказав, він намагався донести до людей слово правди і надії.

Блаженніший Святослав поділився з Департаментом інформації своїми враженнями від візиту до Австралії.

– Дуже цікава річ, яку вдалося тут побачити, – наскільки глибоко і кровно поєднана українська діаспора в Австралії з нашим народом в Україні. Не тільки через те, що було особливо відчутно, що ми є одною Церквою.

Сподіваюся я, як Глава Церкви, міг цю єдність оживити, підкріпити й бути її таким видимим знаком. Але з іншого боку, я міг побачити, як люди в Австралії глибоко переживають ті обставини, в яких живе сьогодні Україна.

У кожній громаді зустрічав велику групу людей, які переживають посттравматичний стресовий синдром, як вони намагаються тут, в Австралії що-небудь зробити для України: чи то молитвою, чи то харитативними справами, збираючи фінанси. Вони завжди точно знають, на що ті кошти сьогодні Україна потребує. Тобто існує дуже глибоке єднання.

Друга річ – побачив, наскільки справді є важливим для наших вірних Патріарший Собор Воскресіння Христового в Києві. Як люди згадували свою присутність на посвяченні Собору минулого року. Здавалося б, де Австралія, а де Київ. Але люди приїхали. І майже в кожній громаді є такі, що були на освяченні.

І справді наш Собор є сьогодні осередком українського світу. Я мав нагоду подякувати нашим людям за підтримку будівництва Патріаршого Собору. Водночас вони дуже хотіли почути, як сьогодні виглядає Собор і що ще потрібно зробити.

Також багато людей розпитувало про те, як Собор став важливим центром солідарності, зокрема, під час подій на Майдані. Тобто яким важливим є наш Собор не лише для Київської Архиепархії, а навіть для нашої громади в Австралії.

Наступна річ, яка мене вразила, – як співпрацюють різні

українські організації, спільноти, громадські інституції з Церквою. Я зробив висновок, що коли Церква є у серці громади, то та громада більш успішно розвивається.

Коли громада не дуже воцерковлена або не відчуває своєї єдності з парафіяльним життям того чи іншого міста, то фундамент їхнього буття губиться. Це, зокрема, було видно на прикладі шкіл. Там, де наші школи пов'язані з парафіями, там ті школи успішно розвиваються. Можу навести як успішний приклад парафіяльну школу при парафії Святого Андрія в Сідней.

Сьогодні дуже важливо мати такі осередки, бо люди, які раніше не відчували потреби належати до якоїсь ширшої української громади, у зв'язку з подіями в Україні, почали приходити. Вони шукають таких осередків, де б їх належним чином прийняли, аби вони себе відчували українцями, навіть тут на далекій австралійській землі.

Цей візит був дуже важливий, важливий для мене особисто. І важливий для тих людей, які тут живуть. Вони потребували особистого видимого знаку єднання з Україною. Вони хотіли почути правду про те, що діється в Україні. А особливо вони потребували якогось світла надії, що наша українська справа, наш український світ має потужну перспективу свого буття, існування і розвитку на майбутнє.

– Чи не помітили ви таку річ, що українськість в Австралії плекають здебільшого люди, які приїхали сюди після II Світової війни та їхні нащадки?..

– Основу громадського, церковного і культурного життя заклали ті люди, які принесли нашу Церкву після Другої Світової війни.

Нова еміграція не є такою чисельною як, скажімо, після війни. Тут багато можна побачити українців, які приїхали з Боснії під час війни в Югославії. Вони долучилися до громади, яка вже існувала.

Продовження на 10 стор.

З ЖИТТЯ БРАТНЬОЇ ЦЕРКВИ

Початок на 9 стор.

А сьогодні я б сказав, що є нова хвиля приєднання українців, які приїхали на ці землі в часи вже незалежної України. Але я побачив великі старання давнішої діаспори відшукувати цих людей і долучати їх.

– Ви спілкувалися з представниками влади Австралії.

Чи відчували ви підтримку України з їхнього боку?

– З усіма представниками влади і опозиції, з якими ми зустрічалися... А це були представники федерального уряду, окремих штатів, міст, де існують наші громади. Тобто на всіх рівнях усі вони були надзвичайно прихильні і солідарні з Україною.

Хоча можна було відчувати, що певний злам такої уваги і прихильності стався після трагедії з малайзійським літаком, який збили терористи на Донбасі.

До того якось не дуже насмілювалися висловлюватися ті чи інші політичні діячі Австралії. Але коли загинуло маже 30 громадян Австралії, ставлення до того, як реагувати на події в Україні одразу змінилося. І українська біда стала не лише українською. Трагедію, яку ми переживаємо щодня, за торкнула і далеку Австралію.

Тож на даний момент австралійська влада на всіх рівнях надзвичайно солідарна з Україною. Ми отримали звістку, що австралійський уряд виділив мільйон доларів як гуманітарну допомогу Україні, щоб допомогти у викликах, які сьогодні має наша країна. Кошти будуть передані через структури Червоного хреста.

– Чи помітили ви хоч якусь турботу з боку українського уряду, скажімо, на культурному рівні, про українську діаспору в Австралії?

– На жаль, якоїсь опіки чи зацікавленості українською громадою в Австралії немає. Цілком навпаки – громада цікавиться Україною. Українське дипломатичне представництво, його не можна назвати посольством, складається лише з двох осіб: тимчасово повірених і бухгалтер.

Можливо, коли буде новий етап у відносинах між Австралією і Україною, у зв'язку з відкриттям Посольства Австралії в Києві. І, можливо, саме посольство буде розвиватися і тоді культурні зв'язки будуть належним чином розвинуті на міждержавному рівні. На сьогоднішній день я цього не побачив.

Департамент інформації УГКЦ

«ПІД КУЛЯМИ НЕВІРУЮЧИХ НЕМА»

Медичний капелан із Долини отець Ігор Ліпчанський був одним із перших священиків, яких скерували до Харківського військового госпіталю. Саме туди потрапляє більшість поранених українських вояків із зони АТО.

– Отче Ігорю, як ви потрапили до шпиталю?

– Це довга історія. Усі знаємо, що ще на Майдані священики були зі своєю паствою. Далі почалися події в Криму, й Церква зорганізувалася ще більше. Була потреба допомагати тим, хто пережив Майдан і Крим. Тоді почалися тренінги, паралельно їх організували ще громадські організації й Міноборони. То були тренінги для психологів, соціальних працівників і священиків. Власне, кожен із нас, із священиків, хто зголосився допомагати тим людям, пройшли по три-чотири тренінги.

– І багато таких було?

– У нашій УГКЦ – 25 священиків, але були й з інших конфесій. Тобто ми були у списках тих, кого можуть покликати в будь-який момент. І десь три тижні тому отець Анд-рій Логін, який очолює Комісію душпастирства охорони здоров'я, запропонував мені їхати до харківського госпіталю. Тоді там не було капелана і так дав Бог, що ми потрапили на самий пік.

– Їхали не самі?

– Ще з отцем Петром Витвицьким, капеланом лікарні на Матейки. Їхали двоє, бо ми тільки розпочинали там капеланське служіння. Госпіталь великий, нам треба було познайомитися з кожним начальником відділення. Що цікаво, кожен

день ми знайомилися з персоналом, бо прийде нова зміна – хто ви такі, ідемо до начальника. Це ж військова структура, просто так там не можна перебувати...

– Як виглядав робочий день капелана?

– Нас поселили у відділенні неврології, була там невеличка кімнатка. Ми були там, і тільки-но чули звуки сирен швидких, нам ставало дуже недобре. Ми ж розуміли, що зараз привезуть поранених хлопців з АТО. Поки медики приймали їх, ми старалися не втручатися. Чекали, поки нададуть першу допомогу чи підготують до операції. Власне, у цей час ми молилися за дверима. Я в себе в лікарні, у Долині, можу бути при хворому в цей час, мені ніхто не забороняє, бо я уділяю, можливо, останні Святі Тайни. Але тут ми мусили пристосовуватися. Тільки ситуація стабілізувалася, нам відчиняли двері. Якщо хлопці були без свідомості чи при малій свідомості, то уділяли їм таїнства Сповіді та Єлеопомазання. Скажу ще, що поранені при свідомості дуже рідко просили про ці Таїнства. Але нічого дивного – розуміємо, що є така ментальність: якщо я сповідаюся та причащаюся, то вже, напевно, скоро помру.

– А взагалі, яка реакція поранених на священика? У такій ситуації він справді може й налякати...

– Різна реакція. Навіть у нас в Галичині люди по-різному реагують, коли до палати заходить капелан. Хто каже: а я ще не збираюся помирати, а хто просить помолитися над ним. Але більшість хлопців сприймали нас дуже добре. Знаєте, ми перші дні навіть не ходили в рясах, аби не викликати страху. І віталися просто «добрий день». От заходжу до палати, а хлопці питають: хто ви такий? Кажу: як думаєте? Ну, тематика військова, то кажуть: може, сепаратист? Але ні, ніби свій чоловік, певно, психолог. Кажу, так, але не фаховий, я медичний капелан, а зараз військовий. Дуже багато хлопців було наших, із Західної України. З ними розмова швидше зав'язувалася. Але не хотів би розділяти хлопців із Заходу і Сходу. Вони самі говорили – ми тут єдині. От, київські казали: нас тут називають бандерівцями, а ми ще недавно навіть не знали, хто це такі. Знаєте, у цивільному житті рідко таке побачиш: дружба, підтримка, взаєморозуміння... А ще в них дуже велике відчуття обов'язку

З ЖИТТЯ БРАТНЬОЇ ЦЕРКВИ

– вони мають захистити рідну землю. І це говорять солдати з будь-якого регіону, навіть з Донецька чи Луганська.

– Повернутися в АТО не бояться?

– Звісно, хлопці є різні. Є тверді: завтра в мене заживе рана, беру автомат і вертаюся. Був там молодий чоловік, 25 років, сім'я, маленька дитина, а в нього прострелений хребет і це на все життя. А він питає медсестер: коли вже я встану, бо треба вертатися. А є хлопці з м'якшим характером, які мають великий страх.

– Священик тут може допомогти?

– Папа Іван Павло II казав не боятися, ніби давав одинадцять заповідь. Ми маємо долати страх перед будь-чим. Найбільший страх, який має бути у житті, – то гріх. Але якщо в людини є природний страх після пережитого, ми не можемо її засуджувати. І не можемо залізти до неї в голову, зробити так, щоб вона не боялася. Ми можемо її підтримати, розрадити, запевнити в безпечності. Людина завжди хоче мати відчуття безпеки. І ми можемо дати їй таке відчуття. Будьте з Христом, давайте прочитаємо молитву пораненого чи молитву після бою. Що цікаво, коли комісія при нашій Церкві надала нам молитовники для військовослужбовців, то начальник відділення психіатрії розіслав ці молитви по всьому АТО. Хлопці, з якими ми спілкувалися, кажуть, коли над головою свистять кулі, молишся все, що знаєш. Невіруючих на війні немає.

– Якось важко поєднати віру та війну, на що наставляють військові капелани?

– Не йдеться про те, що священик має благословляти хлопців на війну. Священик благословляє хлопців на мир. Тут йдеться не про те, що ми ідемо загарбувати чужі землі. Ми захищаємо рідну землю, і цим виправдовується така військова діяльність. Тому священик молиться не за те, аби ви вбили якомога більше ворогів – він молиться, аби був спокій, аби Господь охоронив хлопців, щоб живі та здорові повернулися з бою, а поранені щоб підвелися на ноги.

Молитва перед боєм

Боже, Володарю життя і смерті, Ти від дитинства дотепер охороняв мене і зберігав від усякого зла. Твоя мудрість і доброта відлічили час мого життя. Ти моя надія і допомога, у Твої руки віддаю життя своє. Молю Тебе! Дай мені сили в боротьбі, мужності й чесності, як належить доброму воїну. Дай нашим командирам мудрість військовою, вінчай їхні наміри великим успіхом, дай моїм товаришам відвагу й хоробрість, а всьому нашому війську – славу перемогу! Під Твоєю охороною, всемогутній Боже, нічого не боюся і уповаю на волю Твою святу.

Амінь.

Євгенія Ступ'як
report.if.ua

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР (ГУЗАР):

«ЯКЩО МАТЕРІ НЕ БЛАГОСЛОВЛЯТЬ ДІТЕЙ НА ВІЙНУ - НЕ БУДЕ ДЕРЖАВИ»

Україна обов'язково вистійть у цій війні. Але вона повсякчас у майбутньому має дбати про свою безпеку, бо Росія - імперія, а значить - агресор. І це показала історія.

Нинішні події на Сході України, як і протистояння між її східною і західною частинами, – це наслідок діяльності наших політиків.

У Верховну Раду, на зміну неефективній, тій, що скомпрометувала себе, повинні прийти нові люди – професійні, відповідальні, діяльні і чесні. Патріоти.

Такі акценти в інтерв'ю Укрінформу зробив один із моральних авторитетів нації – колишній Глава Української Греко-Католицької Церкви, учасник Ініціативної групи «Першого грудня» Блаженніший Любомир (Гузар).

Блаженніший, у державі - політична та економічна криза. Україна веде війну за свої східні регіони, обстоюючи свою цілісність. При цьому

влада робить певні прорахунки. Що, на вашу думку, треба найперше вирішити?

– Мене як громадянина дуже дивує такий факт. Уже більше як місяць тому наш Президент підписав Угоду про асоціацію з ЄС. Тепер стоїть завдання, щоб ми і всі держави Європейського Союзу її ратифікували. Ми всі пам'ятаємо, як минулого року люди дуже сильно зреагували проти того, що Янукович не підписав Угоди, – це стало початком нашого Майдану. Тепер вона підписана, і законодавча гілка влади повинна була б відразу її ратифікувати, бо це для нас вирішальне. А це все ще залишилось у повітрі. Я себе питаю: чому? Чому наші політики, депутати Верховної Ради не

рухаються? Мене це дивує. Чому вони не роблять того, що мають робити?

Треба, щоб політики дуже серйозно взялися робити те, що їм належить, і тоді ситуація стане кращою, справи виглядатимуть інакше, незважаючи на дуже великі економічні труднощі. Ті труднощі – не кінець світу.

– Чи вважаєте, що цей парламент здатний ефективно працювати? Чи нам потрібна нова Верховна Рада?

– Зміна осіб у ній є абсолютно konieczною. Нема чого себе дурити – нам треба нових людей, нам треба наповнити законодавчу гілку влади тими, хто справді дуже серйозно, відповідально ставиться до своїх завдань.

Прикро, але Верховна Рада, яка все
Продовження на 12 стор.

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР (ГУЗАР):

Початок на 11 стор.

ще діє сьогодні, не виправдала себе належно. Я вважаю, що вона несе відповідальність за багато чого поганого, що сталося. І тому для мене немає найменшого сумніву, що треба кардинально її змінити, як і систему виборів до Верховної Ради. Бо та, що ми мали дотепер, - дуже немудра, несправедлива, навіть фатальна. Треба, щоб кожний депутат ніс особисту відповідальність за те, що робить, безпосередньо перед тими, хто його вибрав.

І думаю, що система призначення на посаду від політичних партій неправильна. Бо кому він відповідає? Нікому. Перед ким він звітує? Ні перед ким. Він благоденствує, робить, що хоче, або робить те, що йому накажуть. Це не є, на мою думку, політики, і тому ми не маємо порядку.

Брак чесності, брак відповідальності не на користь державі. Мусять стати депутатами люди, які є передусім справжніми політиками, професіоналами, які є порядними, чесними людьми, які є справжніми патріотами і на правду думають про добро, благо цілого народу, про його майбутнє.

- Про народ. Як нам гармонізувати суспільство - Схід і Захід? Як зменшити градус протистояння?

- Протистояння - це продукт праці наших політиків. Вони нас поволі внутрішньо розкладали, сепарували, ділили на Схід, Захід, Північ, Південь, вмовляли, що України нема, України не треба, що українська мова - вигадка. Розказували байки, що є тільки якась велика вітчизна Росія, в якій ми маємо розплистися.

Протистояння є ані природне, ані конечне. Немає сумніву, історично бе-

«ЯКЩО МАТЕРІ НЕ БЛАГОСЛОВЛЯТЬ ДІТЕЙ НА ВІЙНУ - НЕ БУДЕ ДЕРЖАВИ»

ручи, що є свої аспекти життя в західних областях, у східних областях. Але вони не є суттєві і не повинні бути так підкреслювані. Бо і тут, і там такі самі люди, які мають ті самі потреби. Потреби мого нормально жити, хто має сім'ю - достатньо заробити, щоб її прогодувати, щоб мати дах над головою, мати школи для своїх дітей, відповідну медичну опіку і багато іншого. Ми не повинні фантазувати, немов би то якісь інші люди. Чим вони інші? Нічим. Може, трошки мають наголос інший, коли говорять.

А наші політики, кимсь інспіровані, задля якихось користей, цілей, - щоб поділити, щоб послабити наш народ як цілість, - вказували на якісь незначні відмінності, акцентували на них. От дивіться, маємо ніби самозрозумілий, а з іншого боку - цілком не самозрозумілий факт Майдану. І як на цей Майдан дивляться українці з різних її кінців? Чи вони дивляться власними очима, чи хтось їм підказує, як вони мають дивитися? Подумаємо. А як підказує, то хто? Чи не наші політики - або ті, яких ми називаємо політиками, - чи не люди, які мають свій інтерес у тому, щоби ці різні люди не дивилися на світ однаково?..

- В Україні частішають випадки батьківських пікетів - матері не хочуть віддавати синів на війну. З іншого боку, боронити вітчизну є святою справою. Як бути?

- Нас, на жаль, готували до того, щоб не мати армії. Ми - велика незалежна держава, а влада працювала в тому напрямку, щоб армії не було, щоб не було зброї, щоб не було відповідно підготовлених вояків. Тому так багато сьогодні людей гине.

Мені розказав чоловік, який розуміється на цьому, що зброя, яку ми маємо, застаріла - вона була актуальна 40 років тому. А що робила наша влада понад 20 років? Чому не підготувала? Чи є на світі держава, яка не має війська? Немає. Кожна держава потребує війська,

щоб боронити себе. То тільки в нас, і то влада наша винна в тому, що зараз відбувається. Бо якщо б ми сьогодні мали ефективну армію з відповідною зброєю, з відповідно підготовленими людьми, то не було б такої агресії.

Тепер інша річ - щодо того, що матері протестують. Я вже написав невеличку колонку на цю тему і надіюся, що її опублікують. Це про матерів, які люблять своїх дітей, так люблять, як тільки матері можуть любити. Але якщо ці матері не благословлять своїх дітей на війну, то не буде що робити, не буде держави. Вони мусять зрозуміти: така ситуація в усьому світі, що люди, молодші, старші, більше чи менше кваліфіковані, йдуть на війну - боронити, власне, своїх матерів. І тут інакшого немає виходу. Ми не можемо сказати: нехай воно якось буде, нехай чужі діти йдуть воювати. Усі мають воювати, не тільки якась одна сторона. Усі повинні відповісти на поклик, бо треба боронити свого. Якщо не будемо боронити свого, то не будемо мати нічого.

Знаєте, я виростав, коли була Друга світова війна. І бачив, що війна - це дуже страшна річ. Але нема ради, треба боронитися. Тільки у війні - іншого шляху сьогодні не бачу - ми можемо здобути свою незалежність. Раз є агресія, раз хтось на нас нападає, мусимо боронитися. І, бачите, ми опинилися в дуже поганій ситуації, але якось рятуємося. Подиву гідне, що без належної підготовки, без належної армії, не озброєної так, як треба. І дай Бог, щоб нам це вдалося.

Але я думаю, що з кожним днем буде йти до кращого, що наша армія буде більш ефективною і зможе краще нас оборонити. Бо без перемоги нема миру. Мир сам від себе, від балаканини не буде. Мир мусить бути встановлений перемогою.

- Як на ваш погляд, чи матимемо ми в майбутньому кращі стосунки з Росією? Як швидко це може статися? Нині, ми знаємо, більшість із росіян

схвалює агресію Путіна щодо України.

- Чомусь люди не хочуть бачити, що дуже багато десятиліть і століть ці стосунки руйнувалися. Скажімо, що зробив Петро I під Полтавою? Зруйнував Батурин і багато інших речей. Як ставилася царська Росія до України? Стільки десятиліть, чи навіть й століть, Російська імперія - Петро I, Катерина та інші - нищили Україну. Емський указ забороняв у державі українську мову. Ну, чи міг би на тій підставі раптом бути мир? Чи є це вияв доброго сусідства? Микола I, Микола II... А цілий період більшовицький? Це також було нищення українського народу. Чому був Голодомор? Це був геноцид з метою не просто винищити людей, а винищити свідомих українців, які хотіли своєї держави, свого «я» - і їх винищували.

Чому забули вже про це? Чому люди не читають історії? Сьогоднішня війна - це не є щось таке, що раптом сталося і що приписують тепер Путіну. Путін - тільки один у ланцюгу довгої-довгої історії.

Мені дуже прикро про це говорити. Але і сьогодні понад 80 відсотків росіян підтримують Путіна, тобто підтримують імперську політику. Чи вони знають, що роблять? Чи ті люди свідомо, відповідально реагують? А чи засоби масової інформації формують і накидають їм певні способи думання?

Чим Україна провинилася супроти Росії? Хіба тим, що хоче бути собою. А Росія боїться, Росія свідомо того, що якщо буде така волелюбна Українська Держава, то вона буде не те що протистояти, але - протисвідчити проти імперії. Імперія - це насильство, а демократія - це свобода. Отже, що вибираємо, - волю або смерть?

І важко сказати, чи колись будуть справді поважні, суттєві зміни в наших стосунках з Росією. Бо нічого не зміниться, доки там не прийде нормальна державна політика, не імперська, а нормальна. Тому це протистояння може тривати дуже-дуже довго.

- А воєнне протистояння? Воно закінчиться?

- Безумовно, що так. Воно мусить закінчитися. Воно не може тривати навіки. Але, як я казав, на жаль, поряд нас залишиться імперія. Мусимо бути цього свідомі повсякчас - існує Російська імперія, яка проявляє себе в агресивний спосіб - і щодо України, і щодо Грузії, і щодо інших держав, які не є частиною Росії, які Росія загарбала свого часу. І ми завжди

маємо бути насторожі. Це показала історія.

І треба збудувати кордон, який чітко і ясно позначить: тут є ми, а ви - з другого боку, там робіть, що хочете. Якщо вони хочуть свою імперію, нехай. Але нехай нам не перешкоджають жити, нехай нам не роблять пакостей, нехай не вчиняють агресії, нехай не видумують якихось претензій, щоб зробити Україну частиною цієї імперії. Нехай нам лишать наш мир, спокій. А ми будемо будувати свою демократичну державу.

- І все ж таки, Блаженніший, чи маєте відчуття скорієї перемоги? Що треба, щоб наша держава була успішною?

- Перемога. Я не знаю, коли це станеться, - чи за тиждень, чи за місяць, чи за рік. Але я внутрішньо переконаний, що ми вистоїмо з Божою допомогою. Хоча маємо труднощі, зовнішні і внутрішні.

Але, як я казав, те протистояння нам послужило для об'єднання. Може, те протистояння, глупе саме по собі, допоможе нам бути нарешті собою, бути, як всі інші держави Європи. Подивіться, яка маленька Естонія, там 2 чи 3 мільйони людей. А нас - 45! Чому ж ми не маємо бути державою?..

Треба, щоб наш народ працював. Бо у нас, на жаль, ще є дуже багато залишків минулого Радянського Союзу - корупція, політична незрілість, у нас немає політичної культури, у нас багато чого нема. Ми тільки вчимося бути державою, і нам треба дуже багато працювати над собою, серйозно працювати. І не дбати кожному лише про свою кишеню, але дбати про загальне благо - тоді всім нам буде добре. А є ще дуже багато людей у нас, які готові за гріш продати душу, на жаль. Багато з них це робить, продають себе за гріш. Але Бог дасть, може, що будемо крок за кроком це очищувати. Нам потрібне дуже солідне духовне очищення.

- Скажіть, наскільки важлива в нинішніх умовах консолідація Церкви? Чи не треба їй об'єднатися?

- Головним завданням Церкви є те, щоб люди були справжніми громадянами, віруючими громадянами, щоб розуміли, що є людина - твір Божий, є сім'я, є громада, є народ. Це не випадок, це Божий порядок. Господь Бог утворив це все, щоб так воно виглядало. І нормальні народи живуть у власних державах. Власна держава - це наше право, це частина нашого нормального християнського церковного життя.

І в тій державі Церква повинна старатися виховувати людей, свідомих своєї власної гідності і гідності всіх інших громадян. Ісус Христос сказав, яка найважливіша заповідь, - любити Бога всіма силами і любити ближнього як самого себе. Коли я шаную себе як Божий твір, як Божу дитину, то я тим самим ставлений шанувати кожну іншу людину в моїй державі, хто б вона не була. Бо вона так само, як і я, є Божа дитина. І тому любити ближнього як самого себе не є щось надзвичайне. Отже, Церква має виховувати людей бути людьми, а люди творять громаду, нормальну державну громаду, яка нам потрібна.

От я наведу приклад. Ми не маємо великої пошани до багатьох політиків у нашій державі, тому що вони погано поводяться. Але треба пам'ятати, що бути політиком, служити своєму народові є одним з найбільш шляхетних занять, яке може бути. Бути політиком - це щось дуже гарне, дуже достойне, якщо людина розуміє, що це значить. Отже, Церква ставить нам перед очі приклад політика, людини, яка служить, яка навіть жертвує задля суспільного загального добра. Це дуже важливо. Церква тут відіграє надзвичайно важливу роль.

Щодо об'єднання. Ісус Христос створив одну Церкву - не багато, одну. Ми, люди, - в Україні і поза Україною, - її поділили. Тому є дуже багато різних конфесій, навіть християнських, але це не по волі Божій. Воля Божа є, щоби була одна Церква. Але вона має бути Божа Церква - не політична структура, не політична інституція, а Божа інституція. І ми зобов'язані працювати в тому напрямі.

Ми Церкву поділили і цим самим себе зробили поганими християнами. Якби ми були справді стовідсотковими християнами, то ми би дбали, щоб Церква була одна, незалежно від всіх політичних обставин. І щоби, будучи одною, вона зберігала духовну єдність, ту властиву дуже-дуже суттєву єдність. Ми сьогодні мусимо боротися за це. Не йдеться, чи хочемо, чи не хочемо. Тут нема вибору. Якщо хочеш виконувати Божу волю, працювати, щоби Церква була одна.

Але, хоча ми і поділені, на жаль, - є протестанти, є католики, є православні, - мусимо всі наші зусилля задіяти, щоб піднести духовний рівень - і тоді шукати тої внутрішньої єдності.

- Широ дякую вам, Блаженніший, за розмову.

Валентина Пащенко,
Київ

В ЛУГАНСЬКУ РОСІЙСЬКІ ОКУПАНТИ ЧИНЯТЬ НАРУГУ ПО ВІДНОШЕННЮ ДО ВІРУЮЧИХ УПЦ КП

**СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!
Вельмишановний пане редакторе!**

До мене звернулися громадяни міста Луганська, та секретар Луганської єпархії священник Анатолій Назаренко з тривожним повідомленням, про те що до Свято-Троїцького кафедрального козацького собору УПЦ Київського Патріархату та до нього додому прибули, так звані, «російські донські казаки» з вимогою віддати ключі від собору та єпархіального управління. Вони заявили, що церква наша їх не влаштовує і вони будуть робити готель та розміщувати там свої структурні підрозділи. На прохання людей не забирати у них святиню, тобто храм, вони відповіли, що якщо не віддадуть ключі добровільно, то вони заберуть його силою, тобто розб'єм. Віруючі люди нашої церкви, котрі збудували цей храм, за підтримки Святішого Патріарха Філарета та зусиллями віруючих жителів м. Луганська і області, вкрай стурбовані та обурені, нахабністю так званих «донських казаків» котрі хочуть знищити головну православну святиню Луганської області.

Прошу Вас зробити відповідні звернення у Українські та міжнародні організації, з приводу вандалізму, та беззаконня, які дозволяють собі чинити проросійські та російські організації, по відношенню до нашої церкви в Луганську та до віруючих людей.

**З молитвою та глибокою
повагою архієпископ Мефодій**

П.С. Телефон отця Анатолія Назаренка секретаря єпархії в Луганську: +380952911233

Владика Мефодій на освяченні Свято-Троїцького кафедрального Собору

Свято-Троїцький Катедральний Собор УПЦ КП в Луганську

Влітку минулого року в Луганську відбулося урочисте освячення Свято-Троїцького Катедрального Собору УПЦ КП за участю святішого Патріарха Філарета. Тоді навіть ніхто у жахливому сні не міг уявити, що пройди відносно не багато часу і на Донбасі буде литися кров, чинитися свавілля стосовно всього українського і що московські нелюди почнуть чинити наругу над нашими людьми. В останні часи ситуація в цьому регіоні лише погіршується. Нижче вміщуємо лист на адресу редакції від архієпископа Мефодія, котрий свого

часу як керуючий Луганською Єпархією УПЦ КП доклав чимало воїстину титанічних зусиль та самопожертви для побудови Свято-Троїцького Катедрального Собору. Серце стискає біль, коли читаєш надіслані Владикою рядки. Закликаємо усіх небайдужих в будь-який спосіб стати на захист українських віруючих від свавілля російських фашистів. Будемо вдячні за поширення цієї інформації у світі.

**Редакція бюлетеня «Наша Церква»
– Київський Патріархат»**

ЩИРА ДРУЖБА ТА ПІДТРИМКА ВОЇНІВ

2 вересня 2014 року в шостий раз представники Сумського єпархіального управління відвідали батальйон «Золоті Ворота» і передали продукти харчування та різні необхідні речі для своїх земляків-воїнів і для всіх бійців батальйону.

Мер м. Суми Лисенко О.М. та Голова профспілкового комітету Сердюк Л.В. передали, в черговий раз, спальні мішки та каремати бійцям, за що щиро дякували сумчанам. В батальйоні капеланами служать священник Сергій Сущенко та священник Роман.

Також передали один пакунок від українки з Торонто Ірини Ващук.

МИР НЕ БУДЬ ЯКОЮ ЦІНОЮ!

Нині в Україні та за її межами можна почути – «мир кращий за війну» – це дуже солодкий контекст. От тільки Президент і вся його Адміністрація уникають відповідь на питання – яка ціна миру є гранична для України? Яку ціну за мир Україна не повинна платити за будь-яких обставин? За яких умов Україна більше не прагнучиме миру?

Коли межа миру не означена, можна мирно втратити все. Будь-ласка, змусьте Президента означити межі «миру».

Змінити риторику в ЗМІ впродовж виборчої кампанії критично необхідно. Нам потрібно повернути «кислі контексти» реформ, люстрації та боротьби з корупцією.

Зробіть це, шановні політики і журналісти! Заради майбутнього, не лише мирного, а й гідного життя!

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 08.10.2014 г. Формат 60X84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86.

Друк ФОП Кругляк І.С.
Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013
м. Нікополь, вул. Шевченка, 65/44